

[Gert Petersen.]

om et flertal på det skattepolitiske område? O. k., det kan undersøges, men det bør dog vel også i betragtning af det, statsministeren sagde om, at nu måtte socialdemokratiske synspunkter fremmes, være et flertal, som ikke ligger alt for langt fra de socialdemokratiske synspunkter. Hvad er det så for et flertal på det skattepolitiske område, der tænkes på?

Når det drejer sig om et flertal mod nedskæringer på det sociale, det uddannelsesmæssige og det kulturelle område, så er jeg enig med hr. Auken, men jeg spørger igen: hvad er det for et flertal, når det drejer sig om et flertal mod nedskæringer på disse områder? Er det et flertal med venstre, er det et flertal med kristeligt folkeparti, er det et flertal med de partier, som i den forløbne periode har gennemtvinget en serie nedskæringer på disse områder?

Så fik vi endelig at vide, at der i dag er et flertal imod anslag mod de faglige organisationers demokratiske rettigheder. Jeg har opgivet at få svar på spørgsmålet om, hvordan man forholder sig til et eventuelt overenskomstindgreb. Det har jeg opgivet, det får jeg ikke svar på alligevel, men så spørger jeg: hvad er det så for et flertal, man tænker på, og hvad er det for nogle demokratiske rettigheder, man tænker på? Jeg kan forestille mig, at hr. Auken mener, at de anslag, der har været i den forløbne periode på en række områder, ville blive slået tilbage i det nye folketing, hvis de forsøges gentaget. Jeg går ud fra, at statsministeren også mener det. Jeg er enig heri, men jeg spørger igen: er det et flertal sammen med venstre, er det et flertal sammen med centrumdemokraterne, er det et flertal sammen med kristeligt folkeparti? Nej, det er det ikke. Eller med de konservative? Og det ved både statsministeren og hr. Auken.

Så synes jeg nok, at man bør anlægge en noget mere åben holdning fra regeringens side, når vi her drøfter samarbejde, end det svar, jeg fik, tyder på. Jeg fik nogle ganske fornuftige betragtninger om sammenhængende økonomisk politik, der skal være socialt bevidst og have et beskæftigelsesfremmende sigte, men derefter en bemærkning om, at det kan man ikke finde i venstre side af salen, det skal man over i den anden side at finde med venlige ord til venstre, med venlige ord til det konservative folkeparti, som I har haft et så fortrinligt samarbejde med derved, at de konservative har fået deres vilje uden at yde en tøddel for det.

Jørgen Jensen (DKP):

Statsministeren understregede, at det havde været en god og saglig debat, den bedste, der havde været efter et valg, og det er vel ikke så underligt, det er jo den samme regering, det er den samme politik som før, der bliver ført. Man kan vel også sige, at ingen af augustpartierne har ændret sig, de er stadig væk alle utilfredse med augustforligspolitikken, der er ingen rigtig, der vil tage ansvaret for den, og vi hørte både før og under valgkampen, at socialdemokratiet også sagde, at det var skam ikke, fordi det var socialdemokratisk politik, men der var ikke andre muligheder i det folketing, der var før, og der er åbenbart heller ej andre muligheder i dag end at føre den politik, som hr. Lindinger, tror jeg, ubevidst er kommet til at formulere; sådan opfattede jeg det i hvert fald, da han sagde: de svageste skuldre skal styrkes, så de kan bære de største byrder.

Jeg vil da godt sige, at det er også det, der er kendetegnet for den politik, som har været ført, at de største byrder skal ligge på de svageste skuldre. Så taler man om, at man skal styrke disse skuldre, og det kan man gøre moralsk ved at tale om tilbageholdenhed og den smalle vej og begrunde en sådan tale med, at vi har valutaunderskud, at vi står så svagt, som vi gør på en lang række områder. Man kunne jo også løse det på den måde, at man fjernede byrden fra de svageste skuldre og lagde den over på de stærkeste. Men det er der ikke megen tendens til. Derfor er det vel egentlig rigtigt, når statsministeren siger, at han tvivler på samarbejde med kommunisterne om en sammenhængende politik, hvis det med en sammenhængende politik er at opfatte således, at en sammenhængende politik betyder som i augustforliget 2 plus 4 pct. til lønmodtagerne og 24 pct. til arbejdsgiverne. Ja, den sammenhæng, den kan vi ikke rigtig acceptere. Hvis man med en sammenhængende politik mener huslejeskat og stigende huslejer til lejerne og så mulighed for at spekulere i ejerlejligheder, arbejdsfrie indtægter ved belåning af værdistigninger, ja, så kan vi heller ikke rigtig lide den sammenhæng. Jeg synes ikke, prisen skal betales for dette. Vi kan heller ikke lide arbejdsgivertilskud til arbejdsgiverne og direkte hjælp i en overenskomstsituation til dem med forsikringer om, at hvis ikke de kan holde fagbevægelsen inden for 2 pct.s rammen, så skal man nok gøre det ved en politisk løsning. Hvis det